

"ואולי תעזור לאיש זקן לעבור?" שאל ההוא.
החייל היה בחור טוב-לב. "אם צעיר לא יעזור לזקן"
אמר לעצמו "העולם לא יהיה שווה לחיות בו". הוא
חלץ נעליו וגרביו, התכופף, לקח את הזקן על גבו
ונכנס למים.

אך זה לא היה איש רגיל שהחייל סחב על גבו,
והוא אמנם הרגיש בזאת בקרוב. ככל שהוא נכנס
יותר למים כך המשא על גבו נעשה כבד יותר
ויותר, רגליו נחלשו ורעדו וזיעה נזלה ממנו כמו
שרוכי החרוזים בחלון של חנות. אך בסוף הוא
הגיע לגדה השנייה והזקן קפץ מגבו.

"אוך!" אמר החייל "אני שמח שהגענו הנה בסוף!"
אך ראה זה פלא: הזקן לא היה זקן יותר אלא בחור
גבוה ובריא, בעל שערות צהובות כמו זהב.
"ומי אני, אתה חושב?" שאל.

אבל החייל לא ידע עליו יותר מאשר העכבר
שבערמת החציר, אז הוא רק הניע בראשו ולא
אמר כלום.

"אני מלך החסידות, וישבתי שם ימים רבים, כי
המכשפה הרשעית, בעלת עין אחת, שחיה על הר

מלך החסידות

מתוך "השעון המופלא" - ה. פייל.

הלך חייל בדרך, קדימה צעד! שמאל-ימין!
שמאל-ימין! הקרבות נגמרו והוא היה בדרך
הביתה. והנה הוא הגיע לנהר רחב ועל החוף ישב
איש זקן, מיובל וכפוף כמו חישוקים בבית מלאכה
של עושה חביות.

"האם תעבור את הנהר?" שאל הזקן.
"כן" ענה החייל "אם רק רגליי יישאו אותי."

הזכוכית, זרקה עלי כישוף כזה שאהיה איש זקן עד שמישהו יעביר אותי מעל הנהר. אתה הראשון שעשה זאת ולא תצטער על כך. הנה לך משרוקית קרן קטנה. אם תקלע לצרות רק תשרוק בה פעם או פעמיים ואבוא לעזור לך."

ואז מלך החסידות הוציא מצנפת נוצות מכיסו, שם אותה על ראשו, ומיד הפך בחסידה גדולה, בעלת רגליים אדומות, ועף משם.

והחייל המשיך בדרכו, עליז ושמח כמו קודם. תוך זמן מה הוא הגיע לעיר שמאחורי התל, ושם ראה כרזות גדולות על קירות הבתים. ובכרזות נאמר על הנסיכה שחיה באותה העיר, והיא חכמה כפי שהיא יפה, וזה הרבה מאוד כי היא הנאה ביותר בכל העולם. "הו-הו! אז זו כנראה נערה באמת יפה" אמר לעצמו החייל. ועוד נכתב בכרזות שאם ימצא בחור שישיב נכונה על השאלה

שהנסיכה תשאל, וגם ישאל שאלה שהנסיכה לא תדעה לענות עליה, ועוד יתפוס ציפור שהנסיכה רוצה בה, בחור כזה יוכל לקבל את הנסיכה לאישה וגם מחצית הממלכה כתוספת חינם. "אכן זה

הרבה מזל לבחור חכם" חשב החייל. ועוד כתוב היה שמי שייכשל באחת משלושת המשימות האלה, ראשו יותז לבטח. "אז היא רשעית ממש" חשב לעצמו החייל.

זה מה שהיה כתוב בכרזות והחייל החליט לנסות "כי" אמר "יהיה זה בחור עלוב שלא יוכל לשלוט באישה אחרי שיקבל אותה." (והוא ידע על כך בערך כמו שאווז יודע על חיבוץ חמאה). ובאשר להתזת ראש, הוא לא דאג לכך, "כי" אמר לעצמו "אם מישהו מעולם לא יוצא מהבית כי יפחד שמה ירד גשם, כזה לא ידוג גם שום דג." ולכן הוא ניגש לארמון המלך ושם דפק בדלת ועשה זאת ללא פחד, כאילו סבתא שלו גרה שם, ולא המלך והנסיכה.

כשהמלך שמע מדוע הגיע החייל לארמון, הוא הוציא את ממחטו מהכיס וניגב את עיניו, כי היה לו לב רך תחת המעיל, ותמיד זלגו לו דמעות כשראה עוד בחור שניתז ראשו, כפי שנעשה לרבים לפניו. ושם הם היו, הראשים, מול חלונה של הנסיכה, תלויים לאורך הקיר כמו תפוחים.

אבל גם הבכי של המלך לא הפחיד את החייל, שנכנס באומץ לארמון והתיישב לארוחת ערב עם המלך והנסיכה. והנסיכה הייתה כל כך יפה שלבו של החייל נמס כמו חמאה על הכיריים, וכזו הוא דווקא רצה.

אחרי זמן מה היא שאלה אותו האם הוא בא לענות על השאלה שלה וגם לשאול את שאלתו, וגם לתפוס את הציפור שהיא רוצה. "כן" אמר החייל "בגלל זה באתי." והוא דיבר באומץ ובקול רם כמו כומר בכנסייה.

"טוב" אמרה לו הנסיכה במותק שפתיים "רק תבוא מחר בבוקר ואשאל את שאלתי." והחייל הלך משם, אבל אחרי הארמון הוציא את המשרוקית הקטנה שלו, שם אותה לפיו והנה, לפניו עמד מלך החסידות.

"מה תרצה?" שאל.

החייל סיפר לו הכל, איך הנסיכה תשאל אותו מחר בבוקר ואם הוא לא ימצא תשובה לשאלתה, יתיזו את ראשו.

"אתה נכנסת למלכודת, ועוד בעיניים פתוחות"

אמר לו מלך החסידות שידע כי הנסיכה היא מכשפה מרושעת ואהבה לסבך בחורים כמו החייל. "אבל אתן לך עכשיו כיפה קטנה ונוצה ארוכה. הכיפה היא כיפת לא-נראה ואם תשים אותה על ראשך לא יוכל איש לראות אותך. בחצות הלילה הנסיכה תצא מגן הארמון ותתעופף באוויר. אז חבוש את הכיפה, העביר את רגליך על הנוצה וזו תביא אותך לאן שרק תרצה. עוף אחרי הנסיכה והנוצה תישא אותך מהר כמוה" אמר מלך החסידות ונעלם כפי שבא.

"בום-בום!" צלצל שעון לחצות והנסיכה יצאה מהבית. החייל חיכה לה בגן עם כיפת לא-נראה על ראשו והוא רואה אותה היטב. היא באה עם זוג כנפיים גדולות אותן חיברה לכתפיה והתעופפה באוויר.

אבל החייל היה זריז. הוא העביר את רגלו מעל הנוצה שקיבל ממלך החסידות ועף אחריה מהר כמו היא. כך הם הגיעו לטירה גדולה מפלדה מבריקה שעמדה על הר זכוכית. וטוב שהחייל חבש את כיפת לא-נראה, כי מחוץ לטירה עמדו דרקונים

לוהטי לוע ואריות פראים, והם שמרו שאיש לא יתקרב לטירה ללא רשות.

אך אלה לא ראו את החייל והוא נכנס לטירה יחד עם הנסיכה, ושם ראה מכשפה עם עין אחת, בעלת זקן ארוך ואף מכופף מעל הפה, כמו מקור של תוכי.

"אוך!!" אמרה המכשפה "אני מריחה דם של אדם." "לא, אמא!" אמרה הנסיכה "הרי את רואה שאיש לא בא אתי?" כי החייל שמר היטב על הכיפה, כדי שרוח לא תעיף אותה מראשו.

שתי הנשים התיישבו לארוחה, אך הנסיכה לא אכלה הרבה, כי כל מה הושם על הצלחת שלה, החייל לקח ואכל בעצמו, לפני שיכלה לנגוס.

"ראי, אמא" אמרה הנסיכה "אני לא אוכלת דבר והכל נעלם מהצלחת שלי. למה זה קורה?"

אבל המכשפה לא ידעה להסביר לה זאת כי הרי לא ראתה את החייל.

"הגיע בחור חדש כדי לענות על שאלתי" אמרה הנסיכה "מה לשאול אותו?"

"יש לי שן בתוך הראש שלי, והיא מציקה לי קצת"

אמרה המכשפה "שאלי אותו על מה את חושבת, ותחשבי על זה"

כן, זו שאלה טובה בהחלט, והנסיכה תשאל אותו כך ונראה אם הוא יצליח לנחש. ובאשר לחייל, הוא רק חייך כי הרי שמע כל מילה ומילה.

אחר כך הנסיכה חזרה לארמון, כי היה כבר מאוחר והיא נאלצה לחזור לפני זריחת השמש. והחייל חזר ישר אחריה, בלי שהרגישה בכך.

למחרת הוא בא שוב לארמון, דפק בדלת והכניסו אותו. באולם ישב המלך והנסיכה וכל אנשי חצר המלך. האם הוא בא לענות על השאלה? רצתה לדעת הנסיכה.

כן, לכן הוא בא הנה.

טוב מאוד. הוא יכול לנסות לנחש שלוש פעמים והנה השאלה: על מה חושבת הנסיכה כרגע?

טוב, זו לא שאלה קשה, כי הרי כל הבחורות הצעירות חושבות פחות או יותר על אותם הדברים. האם היא חושבת על שמלת המשי עם כפתורי זכוכית?

לא, זה לא זה.

אז אולי היא חושבת על בחור אמיץ, כמו זה שעומד
לפניה עכשיו, שיהיה לה לבעל?
לא, זה לא זה.

לא? אז אולי היא חושבת על השן שמציקה כבר
יומיים למכשפה בעלת עין אחת?
וי! וי! הייתם צריכים לראות את פניה של הנסיכה
כששמעה זאת. היא קמה מיד ממקומה, והמלך לא
היה זקוק למשקפיו כדי לראות שהחייל ניחש נכון.
המלך היה כל כך שמח שהתחיל לקפץ על רגל
אחת ושקשק באצבעותיו מרוב שמחה. ואחר כך
ציווה להדליק מדורות בכל העיר, ובכך הביא
שמחה רבה גם לילדים קטנים וגדולים.
בלילה הבא הנסיכה שוב עפה לטירת המכשפה,
עם החייל צמוד אחריה.

"אוף!" אמרה המכשפה "אני מריחה דם של אדם,
זה בטוח." ובכל זאת היא לא יכלה לראות את
החייל, והוא כאילו בכלל לא קיים.
"ראי, אמא" אמרה הנסיכה "הבחור הזה ענה על
שאלתי בלי לניד עפעף."

"אז הפסדנו הפעם" אמרה המכשפה הזקנה, "אבל

בפעם הבאה ננצח. הוא ישאל אותך מחר ואני נותנת לך ספר, שרשום בו הכל שקרה בעולם, והוא לא יוכל לשאול אותך על יותר מזה."

והן שוב התיישבו לארוחה וגם הפעם החייל הוריד מצלחת של הנסיכה כל אוכל ואכל בעצמו, כמו בפעם הקודמת.

אחר כך הנסיכה עפה הביתה והחייל אחריה. "מה אשאל אותה מחר" חשב החייל "על מה היא לא תדע לענות?" והוא הלך אחרי הארמון ושרק במשרוקית הקטנה שלו, והנה מלך החסידות עמד לפניו.

"מה אוכל לשאול את הנסיכה" שאל החייל "אם יש לה ספר כזה שבו כתוב הכל שקרה בעולם?" אבל מלך החסידות הסביר לו "רק שאל אותה כך וכך, וכך וכך" אמר "והיא לעולם לא תעז לענות על השאלה שלך."

ואכן למחרת החייל הגיע מוקדם לארמון ושוב חיכו לו באולם והנסיכה רצתה לדעת האם הוא בא לשאול אותה.

כן, בשביל זה הוא בא.

טוב, אז שישאל אותה, כי היא מוכנה לענות. והיא רק לקקה את האגודל שלה והתחילה לדפדף בספר שלה.

הו, זו שאלה פשוטה שהחייל רצה לשאול, ואין צורך בספר עבה כל כך כדי לענות. הוא חלם בלילה שהגיע לטירה העשויה מפלדה, ושם גרה מכשפה זקנה בעלת עין אחת. וגם הייתה שם נערה מאוד יפה, גם היא מכשפה כמו הזקנה, היא נראתה לו מוכרת, אך הוא בשום אופן לא יכול להיזכר מי הנערה הזו. ואולי הנסיכה יכולה לנחש זאת.

וכך הוא שם לה מלכודת, כי הרי היא לא הייתה מוכנה להודות שהיא בעצמה מכשפה, כמו הזקנה ההיא. לכן הנסיכה ישבה ורק יכלה לנשוך את שפתיה. והספר שעל ברכיה לא הביא לה יותר תועלת מאשר גלגל חמישי לעגלה.

אבל המלך ששמח מאוד יום קודם, כאשר החייל ענה על השאלה הראשונה, שמח עכשיו כפליים כאשר ראה שהנסיכה לא עונה על שאלתו של החייל.

אבל עכשיו אמור היה להיות המבחן השלישי, והנסיכה אמרה "אני רוצה ציפור מסוימת והיא עורב בעל עין אחת. תביא לי אותה אם תרצה לשמור על ראשך."

כן, החייל חשב שהוא יוכל לעשות זאת, כמו שמילא גם את הדרישות הקודמות. והוא שוב הלך אחרי הארמון כדי לדבר עם מלך החסידות.

"הנה" אמר מלך החסידות, כשהוא מוציא מכיסו רשת דקיקה כמו קורי עכביש, ולבנה כמו חלב "קח זה אתך כשתעוף עם הנסיכה לטירת המכשפה. זרוק את הרשת על ראשה של המכשפה ותראה מה יקרה. אבל אם תתפוס עורב בעל עין אחת, זכור לשבור את מפרקתו מיד כשיהיה בידיך, כי אחרת יהיה מר גורלך."

ואז, כמו בלילות הקודמים, עף החייל אחרי הנסיכה לטירת המכשפה.

"אז מה, הורדת את ראשו הפעם?" שאלה הזקנה. לא, הנסיכה לא הצליחה גם הפעם, כי הוא שאל שאלה שעליה היא לא העזה לענות. אבל עכשיו יבוא עליו הקץ, כי היא אמרה לו להביא לה עורב

בעל עין אחת, ואת זה הוא לא יוכל לעשות. ושוב התיישבו השתיים לארוחה, והחייל עשה לנסיכה שוב אותו התעלול, כך שכל אוכל לא בא לפיה. "ראי" אמרה הזקנה "הפעם אלך אתך לארמון, לראות שתגיעי לשם בשלום." והיא הוציאה זוג כנפיים כמו אלה של הנסיכה, שמה אותם על כתפיה ושתיהן עפו לכוון הארמון, עם החייל אחריהן. וכשהגיעו הן נפרדו ב"לילה טוב" והתחילו לנוע כל אחת לכוונה. אבל אז החייל הספיק עוד לזרוק על ראשה של המכשפה את הרשת שנתן לה מלך החסידות. הייתם צריכים לראות מה קרה אז! כי בין רגע החייל מצא ברשת עורב, שחור כמו הפיח בארובה. העורב דפק בכנפיו והכה במקורו, אך לא עזר לו כלום, כי החייל מיד תפס את ראשו, סיבב, ומפרקתו של העורב נשברה. למחרת עטף החייל את העורב המת במטפחת שלו והלך אל הארמון, ושם חיכתה לו כבר הנסיכה, בקור רוח, שלווה ובטוחה בניצחונה. "האם הבאית לי את הציפור שרציתי, את העורב

בעל עין אחת." "כמובן" ענה החייל "הנה הוא במטפחת שלי". כשהנסיכה ראתה את העורב המת נתנה צעקה איומה ונפלה ארצה מעולפת. שם היא שכבה בלי נוע והיו צריכים להביא אותה לחדריה. אבל כולם ראו שהחייל הביא לה את הציפור שהיא רצתה, וכולם היו שמחים יחד אתו. המלך נתן פקודה לירות מהתותחים העירוניים, וכל הנערים רצו ברחובות וצעקו "הידד! הידד!" וזרקו כובעים באוויר. עכשיו הלך החייל שוב מאחורי הארמון ושרק פעמיים במשרוקית הקטנה ומלך החסידות הופיע. "אני מחזיר לך עכשיו את כיפה לא-נראה והנוצה הארוכה" אמר החייל "ואני מודה לך מאוד כי הודות לעזרתך זכיתי בנסיכה אמיתית לאישה." "כל זה טוב" ענה לו מלך החסידות "אכן זכית באישה, אבל עכשיו עליך לשמור אותה. מי שמצא ביצים, צריך גם לדעת איך לתגן אותן וכמה שמן לשים עליהן. אישה כזו לא הופכת כל כך מהר ממכשפה מרושעת לנערה חסודה, כפי שהיית

החתול הוא החזיק זאב פראי, אפור וגדול, שנהם ורטן וניסה לנשוך אותו בלסתותיו האדומות. אך החייל רק החזיק אותו חזק יותר והעיף עוד יותר חזק את המקל, והזאב לא הפחיד אותו יותר מאשר החתול השחור.

ואז נעלם הזאב ובידיו של החייל היה נחש גדול שהכה בזנבו והוציא את לשונו המפוצלת וירק אש. אך כלום לא עזר, כי החייל לא פחד ממנו יותר מאשר מהחתול והזאב, והמשיך להרביץ לנחש במקל עץ האגוז הקשה.

ובסוף הייתה זו הנסיכה בעצמה. "הו בעלי!" היא קראה "עזוב אותי ואני מבטיחה לך להיות לאישה טובה וצייתנית עד סוף חיי!"

"טוב" אמר החייל "זה מה שרציתי לשמוע." וכך הוא השיג את מה שרצה כי היא נשארה לו אישה טובה וצייתנית והאם זה הודות לחלב הטרי או מקל עץ האגוז הקשיח, זאת תחליטו כבר בעצמכם. בכל אופן היא לא ניסתה יותר תעלולים כלשהם, וזה בטוח.

וכאן הסיפור בה לסופו, כמו כל דבר אחר בעולם.

רוצה לחשוב. דע לך כי הנסיכה נשארה מרושעת כפי שהייתה, ואם לא תשגיח טוב היא בסוף תפיל אותך בפח. לכן שמע מה שאומר לך. מיד אחרי החתונה תכין לך קערת חלב טרי וגם מקל בריא וקשיח. וכשתהיה לבדך עם אישתך שפוך את החלב על ראשה, תחזק אותה היטב ושים עליה את המקל בכוח. זו הדרך היחידה להציל את עצמך ואותה."

החייל הבטיח לעשות כפי שיעץ לו מלך החסידות. הוא הלך למחלבה והשיג שם קערת חלב טרי ואחר כך יצא לחורשה ומצא מקל חזק מעץ אגוז, קשיח ועבה כמו אצבע.

כשרק הוא והנסיכה נשארו לבדם הוא רוקן את החלב על ראשה, תפס אותה חזק ביד אחת ובשניה התחיל להרביץ לה במקלו. מזל היה שהיה איש אמיץ והתנסה בקרבות, כי במקום הנסיכה הוא החזיק עכשיו בידיו חתול שחור ענקי, שהביט עליו בעיניים יוקדות ונהם וירק כמו נמר. אך זה לא הועיל הרבה לחתול, כי החייל עצם את עיניו והמשיך להכות אותו במקל ואז פופפ..! במקום